

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **U. V.**, zast. Mgr. Martinou Řehořovou, advokátkou se sídlem Antonína Dvořáka 1117/15, 500 02 Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2013, č.j. OAM-295/ZA-ZA06-K01-2012, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou. Namítal pochybení správního orgánu ve správním řízení, a to porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a dále porušení ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a, a §14b zákona o azylu, neboť žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky pro jejich

udělení. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby, učiněném prostřednictvím soudem ustanovené zástupkyně, žalobce uvedl, že při posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany došlo ze strany žalovaného k několika pochybením, následkem čehož byl zkrácen na svých právech. Za nejzásadnější pochybení považuje to, že se žalovaný nesprávně vypořádal se všemi okolnostmi, které v řízení vyšly najevo a nereflektoval všechny žalobcem tvrzené skutečnosti, čímž porušil ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, což vedlo k nesprávnému rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany. Dle jeho názoru žalovaný porušil i zásady dobré správy, zakotvené v § 2 správního řádu, když rozhodl nepřiměřeně okolnostem daného případu. Správní orgán v průběhu svého rozhodování porušil i ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v dostatečné míře neuvedl důvody a podklady pro své rozhodnutí a zároveň nesdělil, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřeními k podkladům rozhodnutí. Žalobce má na rozdíl od žalovaného za to, že v jeho případě jsou naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, národnosti a příslušnosti k určité sociální skupině ve státě, jehož občanství má. Žalobce zopakoval, že v zemi původu měl před jejím opuštěním problémy s trestanci z dob dřívějšího válečného konfliktu, když tyto osoby měly být dle jeho informací propuštěny a měly začít pátrat po jeho pobytu s tím, že vyjádřily svou vůli ke mstě a vyhrožovaly žalobci zabitím. Situace v zemi původu navíc žalobci neposkytuje víru v to, že by ho před případnou realizací výhrůžek ze strany těchto osob byly složky policie či státní orgány schopny ochránit. V zemi původu měl žalobce rovněž obtíže související s jeho gagauzskou národností, když po válce mezi Gagauzci a Moldavany se na něj většina lidí špatně dívala. Zároveň měl další obtíže v důsledku svého náboženského smýšlení, když jako adventista odmítl nastoupit k výkonu základní vojenské služby, k níž byl povolán.

Vedle toho má žalobce za to, že jeho případný nucený návrat do země původu by byl v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a zároveň s čl. 7, čl. 9 a čl. 16 Úmluvy o právech dítěte, když žalobce má se svou družkou M. M. nezletilou dceru T. M. a nezletilá by nuceným vycestováním otce ztratila možnost péče a kontaktu s ním. S družkou i nezletilou dcerou se žalobce pravidelně stýká, podílí se na její výchově a pomáhá jim i finančně. Nucené vycestování by tak pro žalobce, jeho družku a nezletilou dceru bylo zcela nesporně závažným zásahem do jejich rodinného života. Pokud by však soud dospěl k závěru, že žalobci nespědí důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, je na místě zvážit, zda u něj nejsou dány podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, a to především pro jeho rodinné vazby na území ČR. Zároveň má žalobce za to, že soud by měl náležitě zvážit i možnosti udělení tzv. doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu, když, jak vyplývá z předchozích tvrzení žalobce, hrozí mu dle jeho přesvědčení v případě návratu do vlasti nebezpečí vážné újmy, která by spočívala v tom, že bude podroben nelidskému a ponižujícímu zacházení z důvodu národnosti a náboženského vyznání. Setrval na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, s nimiž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že současná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již v pořadí čtvrtou. Zopakoval (stejně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí) důvody všech předchozích žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany a příslušných rozhodnutí žalovaného. Zdůraznil, že žalobce v průběhu aktuálního pohovoru ze dne 10.10.2012 vypověděl, že se snažil upravit si pobyt na území ČR dle zákona o pobytu cizinců, má však uloženo správní vyhoštění, proto mu nebylo prodlouženo vízum. Dále vypověděl, že žije ve společné domácnosti asi 2,5 roku s družkou, občankou ČR, jejich nezletilou dcerou a dalšími třemi dětmi jeho družky. V doplňujícím pohovoru konaném dne 8.4.2013 vypověděl, že s dcerou a družkou ve společné domácnosti nežije, protože musí pracovat a zabezpečit rodinu. Pracuje v Praze a rodinu navštěvuje o víkendu, dává jim finanční prostředky. V ČR žije 15 let a potřebuje vyřešit svůj pobyt.

Žalovaný uvedl, že se řádně zabýval každou jednotlivou žádostí žalobce a shledal, že v pozměněných verzích žalobce sděloval shodné důvody ohledně opuštění vlasti (obava z pomsty již propuštěných osob z výkonu trestu na svobodu a také jeho postavením coby příslušníka menšinového gagauzského etnika), a proto mu žádnou z forem mezinárodní ochrany opakovaně neudělil. Teprve až v poslední žádosti zmínil nový důvod, a to, že vyznává menšinovou náboženskou víru, a proto odmítal absolvovat základní vojenskou službu. Žalovaný považuje tento důvod za účelový, neboť žalobce na dotaz výkonu vojenské základní služby pokaždé uvedl jiný důvod, pro který tuto službu nevykonal (odkázal na str. 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalovaný uvedl, že si za účelem spolehlivě zjištěného stavu věci opatřil aktuální informace, se kterými byl žalobce dne 24.10.2013 seznámen, nenamítal jejich neaktuálnost či jiné nedostatky. Žalovaný se rovněž pečlivě zabýval tvrzenými rodinnými a sociálními vazbami žalobce, neshledal však, že by se jednalo o relevantní důvod hodný zvláštního zřetele, odkázal v tomto směru na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), č.j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15. 10. 2003, č.j. 9 Azs 102/2008 ze dne 23. 4. 2009 nebo č.j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28. 4. 2011, v nichž NSS uvedl, že existenci rodinných vazeb na území ČR nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Uvedl, že posoudil žalobcovu osobní situaci, jakož i situaci v zemi původu, jeho zdravotní stav a plně odkázal na závěry vydaného rozhodnutí, které jsou dostatečným a srozumitelným způsobem odůvodněny a ze kterých jasně plyne z jakých důvodů a na základě jakých podkladů neshledal důvody hodné zvláštního zřetele k udělení mezinárodní ochrany žalobci dle § 14 zákona o azylu. Argumentaci stran nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny a tedy porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ze strany ČR shledal irrelevantní, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a judikaturu NSS, ze které vyplývá, že cizinec může vykonávat rodinný život kdekoli a nemůže si bez dalšího vybírat zemi, kde bude uplatňovat svůj rodinný život (rozsudek NSS č.j. 2 Azs 8/2011 ze dne 8. 6. 2011). Konstatoval, že hlavním důvodem vyjma ekonomického, je snaha žalobce o legalizaci pobytu na území ČR, k tomuto odkázal na judikaturu NSS, např. na rozsudek č.j. 7 Azs 187/2004 ze dne 24. 2.2005, dle kterého azylové řízení neslouží jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní

povolení, k tomu je třeba využít institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.

K námitce neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého vyplývá, jakými úvahami se řídil při řešení případu a aplikaci právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. V průběhu řízení však žalobce neuvedl žádné azylově relevantní skutečnosti, které by bylo možno podřadit vážné újmě ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Dle názoru žalovaného, žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na argumentech uvedených v doplnění žaloby s tím, že razantně popírá jakoukoli účelovost tvrzení vztahu jeho náboženského smýšlení a nástupu (resp.) nenastoupení základní vojenské služby. Dále setrval na svém přesvědčení, že jeho případný nucený návrat do vlasti by byl v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a zároveň s čl. 7, čl. 9 a čl. 16 Úmluvy o právech dítěte, neboť se jedná o závažný zásah do jeho (jeho dcery i družky) rodinného života.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu při jednání, k němuž se žalobce, ač požadoval ústní jednání ve věci, omluvil. V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR poprvé dne 7.8.2000, důvodem jeho žádosti byly národnostní problémy. Řízení bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 19.2.2001 zastaveno, neboť žalobce se bez vážného důvodu opakovaně nedostavil k pohovoru. Druhou žádost podal žalobce dne 19.8.2006 z důvodu ohrožování ze strany banditů v zemi původu, a proto, že chce žít v ČR. Rozhodnutím žalovaného ze dne 26.9.2006 mu nebyla udělena mezinárodní ochrana, neboť žalobcem uváděné důvody byly shledány jako neopodstatněné pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28.5.2007, č.j. 56 Az 319/2006-34 byla zamítnuta žaloba žalobce proti uvedenému rozhodnutí. Třetí žádost podal dne 3.5.2011 z důvodu, že na území ČR žijí jeho nezletilá dcera a družka, občanky ČR a také z důvodu legalizace svého pobytu zde. Žádost byla rozhodnutím žalovaného ze dne 27.5.2011 zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 19.12.2011, č.j. 56 Az 27/2011-32 byla žaloba žalobce zamítnuta. Následně NSS usnesením ze dne 26.4.2012, č.j. 3 Azs 15/2012-44, řízení o kasační stížnosti, podanou žalobcem, zastavil.

V současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5.10.2012 žalobce uvedl, že má gagauzskou národnost, vyznává adventismus, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Vojenskou službu nevykonal, protože nebyl povolán. Svou vlast naposledy opustil v roce 1997 (legálně) a od té doby zde žije. Za důvod svého odjezdu označil skutečnost, že se stal svědkem trestného činu a znásilnění, což se posléze obrátilo proti němu. Vysvětlil, že odjel také proto, že je adventista a nechtěl jít na vojnu, kde jsou samí křesťané. K důvodům své čtvrté žádosti uvedl, že se do vlasti nemůže vrátit. V ČR obdržel soudní vyhoštění platné do

června 2013, odcestovat nemůže, neboť lidé, kterých se ve vlasti obával, byli z vězení propuštěni na svobodu a ptali se na něho u jeho rodičů v zemi původu. Za další důvod označil rodinné důvody, v ČR má dceru T. M., a přítelkyni, obě občanky ČR, s nimiž chce žít. ČR je pro něho cílovým státem, kde by chtěl žít a pracovat. Dále uvedl, že v ČR bylo proti němu vedeno trestní řízení, byl správně i soudně vyhoštěn. V případě návratu se obává lidí, proti nimž svědčil. V průběhu pohovoru dne 10.10.2012 žalobce zopakoval, že důvodem jeho opakované žádosti je obava z lidí, proti kterým svědčil a kteří byli před třemi lety propuštěni na svobodu a dotazovali se na něho u jeho rodičů. Chtějí se mu pomstít, již dříve mu vyhrožovali zabitím. Tehdy ho policie neochránila. Dalším důvodem je to, že má v ČR dceru, je zapsán v jejím rodném listu jako otec. S dcerou, družkou a jejími dalšími třemi dětmi z předchozího vztahu žije asi dva a půl roku ve společné domácnosti. O všechny děti se stará a finančně je zabezpečuje, protože družka je na mateřské dovolené. V budoucnu se chce oženit a žít v ČR, nechť jí žít v Moldavsku. V případě návratu se obává o život, nechce tam žít bez své rodiny. Při doplňujícím pohovoru dne 8.4.2013 žalobce odpovídal na otázky ohledně společného soužití. Uvedl, že v současnosti s dcerou nežije, musí pracovat, za prací jezdí do Prahy. Rodinu navštěvuje o víkendech jednou za týden nebo za 14 dní. Uvedl, že sdílí společnou domácnost s přítelkyní. Za účelem zjištění společného soužití provedl příslušný městský úřad místní šetření, při němž jeho družka sdělila, že spolu nežijí, ale řekla to prý proto, aby mohla pobírat sociální dávky. Družce dává měsíčně 3000 Kč. Dále uvedl, že zde žije již 15let a potřebuje si vyřešit, aby zde mohl zůstat a i nadále žít.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavské republice, které jsou součástí správního spisu a podrobně vypsány na stranách 4 a 7 napadeného rozhodnutí. Žalobce při seznámení se s nimi nevznnesl žádné námítky ani návrhy na jejich doplnění.

Při jednání zástupci účastníků odkázali na svá písemná podání a shodně se též vyjádřili.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě,

jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v současném řízení o mezinárodní ochraně, které konfrontoval i s předchozími třemi neúspěšnými žádostmi žalobce a dále na základě opatřených informací o zemi původu žalobce, jakož i vlastních zjištění (provedené místní šetření k ověření společného soužití), tak i dokladů předložených samotným žalobcem (rodný list nezletilé dcery). Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytykány vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Soud zdůrazňuje, že výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce nezmínil jakoukoliv diskriminaci své osoby ve vlasti z důvodů azylově relevantních. Nebyl ve své vlasti politicky organizován ani jakkoli aktivní, vyloučil jakékoliv potíže ve vlasti spojené s uplatňováním svých politických práv a svobod, a proto nelze dospět k závěru o jeho pronásledování dle § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení rovněž nebylo prokázáno, že by mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Z výpovědí žalobce je zcela zřejmé, že svou vlast opustil již v roce 1997, na území ČR pobýval nelegálně, za což byl soudně i správně vyhoštěn. Opakovanou, v pořadí čtvrtou žádost o mezinárodní ochranu podal zcela účelově z důvodu legalizace svého pobytu a vysloveným přáním pobývat v ČR spolu s manželkou a dcerou, které jsou občankami ČR. Soud je nucen ve shodě se žalovaným konstatovat, že žalobce ve všech žádostech o mezinárodní ochranu uváděl v pozměněných verzích shodné důvody ohledně opuštění vlasti, a to obavu z pomsty osob, proti kterým ve vlasti dříve svědčil a jež byly propuštěny na svobodu, a z důvodu své gagauzské národnosti, které však již byly žalovaným zhodnoceny v předchozích řízeních. K nově tvrzenému důvodu, a to odmítnutí nástupu k výkonu základní vojenské služby z důvodu vyznávání náboženské víry (adventismus), soud po porovnání všech předchozích žádostí žalobce konstatuje, že žalobce pokaždé na otázku výkonu základní vojenské služby poskytl jinou odpověď. Jeho současné tvrzení, proto považuje za účelové. Soud obecně k výkonu základní vojenské služby uvádí, že odmítání nástupu na vojenskou službu nelze bez dalšího považovat za

důvod pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Branná povinnost je zcela legitimní nejen podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (Ženevská úmluva), ale i podle Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dle názoru soudu žalobce neuvedl žádné relevantní obavy pro případ svého návratu do vlasti toliko, že se tam vrátit nechce, protože chce v ČR žít se svou rodinou. Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z již ustálené judikatury NSS (citované i v napadeném rozhodnutí) je zřejmé, že azylové řízení nelze zneužívat k legalizaci pobytu, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje, konkrétně zákon č. 326/1999 Sb. Skutečnost, že se žalobce svým protiprávním jednáním na území ČR sám vyloučil z možnosti získat pobytový status dle zákona o pobytu cizinců, jde plně k jeho tíži a tato okolnost není relevantním důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Existence rodinných vazeb s občanem ČR (v daném případě dcera, družka) není důvodem pro udělení azylu dle tohoto ustanovení.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu, na jeho získání není právní nárok. Žalovaný v rámci své úvahy hodnotil zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu a neshledal v jeho případě důvody pro udělení humanitárního azylu. K žalobcem vyslovené pohnutce k podání žádosti o mezinárodní ochranu, a to žít v ČR se svojí dcerou a družkou, žalovaný správně odkázal na relevantní rozsudky NSS (výše citované), v nichž se podává, že existenci rodinných vazeb na území ČR nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Soud rozhodl, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu žalobci je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, s nimiž se vypořádal a z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Soud po zhodnocení výpovědí žalobce, na pozadí výše citovaných informací nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Posouzením otázky rodinného života žalobce na území ČR ve vztahu k § 14a zákona o azylu se žalovaný zabýval dostatečným způsobem, na stranách 8-10 napadeného rozhodnutí podrobně popsal a odůvodnil, proč žalobci nelze udělit doplňkovou ochranu, opětovně se zabýval jeho tvrzenými rodinnými důvody a úmyslem realizovat svá rodičovská práva, přičemž odkázal na relevantní judikaturu NSS, podle které rodinné vazby cizince v ČR nejsou důvodem

pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Z rozsudku NSS č.j. 2 Azs 8/2011 ze dne 8.6.2011 pak vyplývá, že cizinec může vykonávat rodinný život kdekoli a nemůže si bez dalšího vybírat zemi, kde bude uplatňovat svůj rodinný život. Na tomto místě si soud dovoluje analogicky odkázat i na závěry vyslovené Krajským soudem v Praze v jeho rozsudku č.j. 48 Az 70/2008-37, v němž se uvádí, že *„vycestování cizince do země původu není v rozporu se zákonem o azylu či mezinárodními závazky, nebo porušením práva na rodinný život, může-li cizinec realizovat toto právo jiným způsobem (např. úpravou pobytu v ČR podle příslušných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb.). Soud dále doplňuje, že neudělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany neznamena porušení mezinárodních závazků ČR, konkrétně čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či Úmluvy o právech dítěte. Dodržení uvedených mezinárodních smluv není vázáno na zákon o azylu, ale má všeobecnou platnost a v daném případě lze jejich naplnění najít v zákoně o pobytu cizinců. Žalobce, který pobýval na území ČR neoprávněně, porušoval právní řád ČR, si musel být vědom negativních následků s tím spojených a nemohl legitimně očekávat, že žádostí o mezinárodní ochranu vyřeší legalizaci svého pobytu k realizaci rodinného života na území ČR. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož „je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 4. srpna 2014

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně